

זו, כדי לגרום לתגובה של חוסר-סבלנות. אולי אפילו זעם מצד הצופה, תגובה שגורמת לו השתתפות אישית. ומכאן שהוא יתאמץ למצוא את הקשר בין הדברים השונים המוצגים לפניו על המסך. המצד למה הנעה לכל אורך הסרט והשפכת כמעט אחת הנפשות הפועלות, גם היא תוצאה מחוסר-המנוחה של הבמאי. "תיכונתי וחיות-צילום עד הפרט האחרון, הצבתי את המצלמה על כן יציב, ואו הרגשתי שאני מוכרח להניע אותה. הצלם היה מאושר, מפני שגם הוא אהב לנוע, ואילו מן השחקנים דרשנו לשהק לאירודוקא אל המצלמה, ולהיות מוכנים שנתקיף אותם מכל כיוון."

מי נהנה? והחושניות... כיצד אפשר לדבר על מאקאבייב ולא להזכיר את החי-שנות? אימנם כאן עדיין אין מתעלסים על מיטה של סוכר ואין מתפתלים בתוך תמיסת-שקולד, אבל מבט אחד של מילנה דראביץ', דיאלוג בין שתי דלתות אפלות (כשדימון הצופה מספק את מה שאינו רואה), מראים עד כמה ניתן ליצור חושי-גיות על הדב באמצעים פשוטים.

כשהוצג הסרט לראשונה ביוגוסלביה,

(המשך מעמוד 45)
בין השאר, להראות כי מרבית בני-האדם חיים במעין היפנוטי-עצמי, המאפשר להם להמשיך לחיות מבלי להתקדם או להסוך שולחנות, ולחזלים עם העובדה ש"אדם אינו ציפור" אלא כבול בעבותות חוקים אל האדמה (באחת מסצנות-ההיפנוט, משי-תכנעים שפגיה-הניסיון שעל הבמה שהם ציפורים, מנתרים בכבדות מגושמת כשהם מנספים הסרייטע בורעותיהם, ומשלים את עצמם שהם ממריאים אל-על).

קירקס סוג ז'. אבל ההיפנוט הוא רק אחד מתוך הקוריוזים הרבים שמד-ביק מאקאבייב בסרט זה בצד זה. הניגודים דים מתגשים זה בזה, לפי מיטב הסיגנון של מיסטריו האורגניזם. עיתונאי מדווח למערכת על הפועלים המוקסמים שהאינו במיפעלם, לסימפניה התשיעית של בט-ובן (תוך כדי דיווח הוא מתבלבל, ואומר "הפועלים המשועממים"), ומייד לאחר-מכן רואים את הפועלים עצמם, זורחים מנחת לשמע קולה של... פאטימה המזמרת שיר-עם תוסס ומגלגלת חמוקיה השועשעים. קונצרט נערך לכבוד הפועלים, ומרות בשמלות-ערב עוברות בעד ערימות של

מילנה דראביץ', ויניץ ורחובר ב"אדם אינו ציפור" אין זמן לאהבה

התארגנה קבוצה שדרשה להגבילו למבר גרים בלבד, בגלל מופקרותה המוסגנת של הספרית הצעירה, מספר מאקאבייב. "במיר חד כעסו עלי על שניפצתי את תדמייתה הבתולית והתמנה מילנה דראביץ' מסרי טיה הקודמים". אולם מלבד זאת, "האני שים דווקא השתעשו מאד מן הסרט. כלומר, האנשים הפשוטים והמתחכמים מאד. הראשונים חשבו שזו בדיחה מצ-חיקה, האחרים מצאו אפילו גרעיני רעיו-נות מי שעם בקול-יקרלות היו הזעיר בורגנים, הצידקים הפסכודרי-אינטלקטר אלים שלא מצאו את עצמם, משום שחיפשו סיפור שמתפתח לפי כל חוקי הדראמה מההתחלה ועד הסוף ולא מצאו."

האדם החדש. ואכן, מי שמחפש את השיגרה, את החזרה על מה שראה קודם כשהוא מבושל קצת אחרת. מוטב שייחור ממאקאבייב, גם מי שמחפש את הטוב ואת הרע המתנצחים ביניהם, יתאכזב אצל מאקאבייב אין טוב ואין רע, יש אדם שבו גם מזה וגם מזה. ולמי שרוצה להבין למי מוקדשים כל סרטיה, הוא מספר שהיה במאי-קולנוע. שמו של המחזה: עלילת מחזנו-עוריים שכתב פעם, לפני האדם החדש בשוק הפרחים.

פסולת, תנורים יורקיה-הבות, בד זוחמה, כדי להגיע אל הבימה. המנצח מרים את שרביטו, וההימנון ההדוה" הפרק האחד רון של "התשיעית" מתרחש באוויר. פועל אחד קם ורוצה לצאת, אבל האחרים מני-עים בעדו. תרבות צריך לבלוע גם בכוח. והוך כדי תרועותיו של כשהבן, מודוונת מילנה דראביץ' עם נהג צעיר וחסון על מושב של משאית. פני פועלים דוממים, מרצינים ומשממים, מקשיבים לקונצרט. אחר-כך, אותם פנים, צהלים ועלילים ל-מראה קירקס נודד סוג ז' עם בולעני נחשים ורקדניות שמנות על חבל. תעוררי ועידותי, "אינו רוצה להתי-פלוט", אומר מאקאבייב, "אני רוצה להתי-את ולהשנות" והוך שהוא מדביק את כל הסצנות הללו יחדיו, הוא יוצר תמונה כוללת, מעין קולאז' (לא במקרה נחשב הסיגנון הקולנועי שלו מקביל לתנועת של הקולאז'ים בצירוף). שכל פרטי יוצ-רים יחד תמונה כוללת ומגובשת.

"חשוב מאד לא להסביר הכל עד הסוף". טוען מאקאבייב, "ולאפשר כמה פרשנר יות, בהתאם לוויית שממנה מתבוננים בסרט. המטרה העיקרית היא ליצור את הגשר המוביל מדבר לדבר בסרט. מן הסרט אל הצופה, ומצופה אחד לשני. כלומר, ליצירה צריך להיות המשך בתוך גפשו של כל מי שרואה אותה (אפילו אם אין הדבר מתבטא אלא בחיכוכים מסביב לליצירה). חיי סרט אינם מסתיימים עם המילה. סוף" על המסך. הם צריכים להי-משך, ולגרום להתפתחויות ותוצאות שאני עצמי איני מודע לכלן".

הטכניקה של מאקאבייב, כדי להשיג תוצאות אלה, מסתמנת כבר בבירור בתוך אדם אינו ציפור. עירוב התערדי העלילתי (הרקע האנתוני בסרט הוא בעל השיבות, מכרעת), הקפיצה מסיפור לסיפור, מעבר רים חריפים המשאירים את הצופה כאילו באמצע מישפט. "אני אהב להתוך בצורה

תוך 48 שעות

נתקין בביתך את מזגן האיכות השקט מכולם

מזגן אמקור

ליטוף חנם ללא כל התחייבות, התקשר: תל אביב: 614281 ירושלים: 02-224877 חיפה: 527215

50.000 חוסכים לחינוך תיכון

ולחינוך גבוה ב"גחלת"

פרס כספי של 1,800 ל"י, הוענק לחוסך ה-50,000, שהצטרף לתכנית החסכון לחינוך-תיכון וגבוה של "גחלת", מיסודה של עיריית תל-אביב-יפו, בטקס חגיגי, שנערך ב"בית החייל" בתל-אביב, ביום הראשון, ה-10 ביולי — על כך נמסר ע"י ח"כ שרה זורון, יו"ר מועצת המנהלים של "גחלת", במסיבת עיתונאים, שנערכה בבית-סוקולוב.

הגב' זורון הוסיפה, כי בטקס חולקו 180 אלף ל"י, "מענקי-גחלת" (במזומנים) ל-913 מסיימי כמות טי בבתי-ספר תיכוניים ומקצועיים. המענקים, הם בגובה של 150 עד 600 ל"י, והם מהווים 10% מכלל סכומי החסכונות שהפקידו החוסכים בתכנית החסכון לחינוך תיכון, בהתאם לשיעור החסכון שבהו.

בשנת תשל"ז שילמה "גחלת" 16 מיליון ל"י שכר-לימוד עבור 4,200 תלמידים וסטודנטים, מהם 3,600 ב-150 בתי-ספר על-יסודיים בת"א ובארץ כולה ו-600 בעשרה מוסדות לחשכלה גבוהה.

הדוברת ציינה, כי מהאחד בספטמבר 1976 עד סוף מאי ש.ג. הצטרפו לתכנית החסכון לחינוך תיכון וגבוה של "גחלת" 4,381 חוסכים חדשים (3,078 לתיכון ו-1,303 לחינוך גבוה). בכך הגיע מספר החוסכים ל-50,080 (37,225 לתיכון ו-12,855 לחינוך גבוה). 851 מתוך החוסכים החדשים, מאז ספטמבר 1976, הם במסגרת המבצע של "מענק גחלת לנכדים" שנפתחו ע"י סבים וסבתות. כל חסכון חדש כזה זוכה מבטען של 100 ל"י מקופת "גחלת". לאור ההצלחה יימשך המבצע גם בעתיד.

על כדאיות החסכון לחינוך תיכון וגבוה עמד מנכ"ל "גחלת", אריה שטיין, שציין כי החסכון ב"גחלת" מעניק לחוסכים הטבות גדולות ויחידיות. החסכון לחינוך תיכון צמוד לגובה שכר-הלימוד, כאשר חלקו של החוסך בכל לירה של שכר-לימוד אינו עולה בדרך כלל, על 50 אגורות. בחסכון לחינוך גבוה, למטרת לימודים, מתווספים 7% ריבית נעברת והצמדה מלאה לקרו והריבית, כאשר כל ההטבות פטורות ממס, בהתאם לחוק עידוד החסכון. לחוסכים עד גיל שנה אחת משלמת העיריה מענק למידה בגובה ששה חודשי חסכון (כיום 6x41 = 246 ל"י).